

sig omtrent som følger: „Heller ikke med Hensyn til dette Lovforslag er Spørgsmaalet nærmest om at skaffe Kvinderne nogen af de Rettigheder, de kunde have Krav paa, men at henstille, hvorvidt ikke Samfundet bør benytte den Hjælp, som Kvinder kunne yde, og som de ganske særlig have Egenskaber for at kunne yde i en saa vigtig Sag som Børneopdragelsen. Jeg henviser ogsaa her til Forholdene i Kjøbenhavn, hvor Kvinder i den sidste Menneskealder i overordentlig stort Tal have virket som Lærerinder og ikke alene dette, men som Bestyrerinder for store Skoler, og i dette Stykke have vist udmærkede Evner. Jeg skal endvidere minde om, at der ansættes flere og flere Lærerinder i Provinsbyerne og paa Landet, og at man der har begyndt, hvad der vistnok yderligere maa udvikles, at tage kvindelig Haandgjerning op som Skolefag. Men i samme Grad, som man benytter Lærerindernes Hjælp i Skolerne og tager kvindelig Haandgjerning op som Fag, i samme Grad er det naturligt at tage Kvinder op med i Tilsynet med Undervisningsgangen og hele Ordenen i Skolerne. Dersom Lovforslaget bliver vedtaget, vil det ikke gjøre nogen anden Forandring, end at der i Skolekommissionerne paa Landet kan komme én Kvinde ind ved Siden af to Mænd; i Byerne knnne de maaske komme i noget større Antal, men dér er vel ogsaa netop baade Lærerindernes Virksomhed og kvindelig Haandgjerning i stærkere Udvikling, end Tilfældet er paa Landet. Med disse Ord skal jeg anbefale dette lille Lovforslag til Tingets Velvilje.“

Det forekommer os, at man ikke kunde ønske nogen jævnere og ædrueligere Begrundelse af Forslag, hvis Berettigelse i og for sig skulde synes ret indlysende for en uhildet Tankegang. Man kunde nu vente, at Landstinget, „de ældres Raad“, valgt, som det er, af den højest dannede Vælgerklasse, vilde tage denne vigtige Samfundssag under rolig og besindig Overvejelse, og med dette Haab gik man Julen igjennem.

Den 11. Januar kom og med den Forslagenes første Behandling. Man havde vel nærmest ventet, at de, muligvis efter nogle korte Udtalelser fra forskellige Sider, skulde blive henvist til Behandling i et Udvalg (hvilket jo er den sædvanlige Form for en *anstændig* Begravelse), men det gik anderledes. Ganske vist traadte der vægtige Personligheder op: d'Hrr. Dr. phil. *Ploug*, Biskop *Sthyr*, Prof. *Matzen* og Hs. Excellence Kultusminister *Scavenius*, og udtalte sig imod Forslaget; men disse